

Parafrázis

Ne szólj nekem semmiről.

*Lassú kidőlt
napok falain vergődtem át, megvan
bennem és kívülem is minden, de hogy
ezt bárki tekintete összerakhat-
ná, arról nem tudok. Hallgass hát te is,
többet ennél már a boldogtalan is-
tenek sem tehetnek értem. A házam
köré fákat növessz, álmomban nehogy
kiessek az ablakon —, éjszakánként
csak azt hallom már, hogy közel a föld.*

Nem.

*készül a férfi el innen és nem áll
félre se már, de remény, melengetni
való sincs szívében többé —, harcot ő
vagy békét nem is énekel. Halkan csak
himbálja magát a világ kitett á-
gán, és nézi, mely futva hagyja most el
felvert szállását évre év. Már hír jár-
ja be a várost, de nem győzedelmes
hírnök hozza, hanem lármás keleti
szelek. Fegyvert nem lel itt a férfi, ha
szétteltekint a tágterű rónán, s boldog,
hogy a futamodó égtájak között
csak hinni kell már, amit lát. A szája
nyílna még szóra, de Múzsák hatalmát
sérteni ó-*

*vakodik. A hallgatását sem bízza
másra, ki tudhatja, mire visz, ha más
formál abból szót. De csendje elől meg-
futni nem kíván.*

*Elmondani én nem
tudom már a neved, mert a tenger el-
vette tőlem halk, meleg szavát. Vállam
köré hószínű vásznak verődnek, s csak
kutatom az ösvényt, ahol beszédre
foghatók bennem a fák. Ideje nincs
már annak, ha arcodra emelem ar-
com —, a némaság helyén azt érezni*

csupán, hogy fölöttünk egy örök mosoly
elsuhan.

Közel vagy, mint testem súlya.

S jár közöttünk a férfi, ki magában
most nem talál vigaszt, és alkonyatkor
a meglazult egektől bocsánatot
nem remél. Egy naplemente kimért lük-
tetése tapintja ki érverését —,
elesett szívében részvét sincs már a
leomlott napokért. Így jár közöttünk
egyre még, ki szóval nem kéri már a
szavait vissza és szavak helyett szó-
val beszélni nem kíván. Világtalan
fényben csak a lomb kitömött bánata
ring vállán, és múltját bátran tartja o-
da a jómivú szeleknek. Nem lesz ő
a győzedelmes hírnök és nem dadog
felkínált szavakat senkinek többé —,
eldönti majd a nép maga, győztes harc
volt ez vagy csak megnyert csata. Sokbajú
lelkével a férfi nem terheli kü-
lön a fákat és külön nem a fűvet:
megtartja magában, míg ki nem szívja
belőle a humusz. De szíved alatt
elesni nincs helye.

*Fogd össze súlyom,
az ötemeletnyi, zöld hullámok még
terhem nélkül omoljanak vissza a
mélybe. Itt egyre kevésbé bízható
csontjainkra a hús, de nélkülük most
megállni sem kész már ez a nap. Így múlt
el hömpölyödő félelmeivel tíz
év, így sodorják arcunkat kényükre
az egek. Nem látogat már emberi
álmom engem, és beszédem is nem fog-
ható semmilyen szóhoz. Csak jöjj most
némán, s növessz fákat az ajtóm elé —,
e súlytalan csendben húzza le árnyam
a felsuhogó lombok irgalma.*

*Nincs
abban se föld, se ég, ki jó hírben kész
megtérni a halkuló éjbe, napról
napra. Kedve is nagy már dőlni vissza
védtelen kövek közé, s a kékhajú
szél csak elhajózik tőle e feldált
partok alól. Szívdobbanásra forgott
a hajnal véle és mind a fűvel kör-*

bekerített mezők, mikor vállára
kihült ágakat húztak a madarak.
Tartani magát ő szóval a fákhöz
kívánta mégis, bár látta elhullni
örök, ringató terheit a földnek
itt, hogy a megkapaszkodó ég se nem
tudná befogadni azt mind. Tovább hát
lelkét s erejét már senkinek nem ser-
kenti e szókkal most, hiszen jártas ő
nagyon a hall-

gatásban.

Tagadj el engem, mert nincs,
nem lehet beszéd arról, amit a haj-
léktalan hajnal némán melenget a
szánkban, amit a szó lassan megforgat
ajkunkon. Mint jászolnál egy elesett,
lány állat meleg torka, úgy lüktet a
nyakam csókod helyén. Tagadj el engem,
mert szavaimra már nem hajlik szívem,
mert hosszú kilenc napon át vártam, hogy
ne legyenek többé nekünk a szavak,
és hosszú kilenc napon át vártam, hogy
ne szólalj meg a szavaid, se nem a
szavaim nyelvén. Jog szerint van bennünk
a gyönyör meg jog szerint a fájdalom,
de nem fogyatkozik az arcunk el már
egyikben sem. Egy édes jószág mozdul
bennem, amikor csak elérsz. És bátor
erő telepszik még belém, és kedves
szíved udvarában ujjaim fenn do-
bolnak.

Így jár magában egyre ő, négy
árnyéket vet a teste világnak négy
tájéka felé. Népes szelek hajtják
tova csordákban társait, s a fákon
hangtalan vacog egy-egy világvégi,
irgalmas levél. Szívéből a férfi
most gondosan kirakja bánatát, most
szavakra szót építve bocsájtja ő
beszédet a múlt elébe, és lelkét
végig kockáztatva kézrekeríti
még a félelmét. Tündöklő, magos
hajnal ácsolja össze napról napra
a világot.

Hajléktalan mozdul a
tenger felénk.

Hószínű vásznait köz-
refogja a fény, és az elesett partokon
hosszan, szabadon, világtalan szelek
járnak. Külön súlya van itt az égnek,
a jóra való remény itt megannyi,
külön égtájjra vár. De kibontani
a föld csendjét még nem lehet.

Olyan vagy,
mint egy sohanemvult nap. Mint amiről
azt tudni csak, eljő, bizonyosság nem lesz
rá, úgy jó. Olyan vagy, amilyen csak én
lehetnék nélküled. Már nem tudom, hogy
hozzám-e vagy hozzád —, magamtól én már
elválasztottam tebenned magamat.
Beszédem is bűn, ahogy hallgatásod
hallgatva is csak vétkezem. A testem
köré fákat növessz, mert éjszakánként
egyre kiveti az ég a súlyomat.
S ne szólj nekem itt semmiről —, szád
meleg hajlékában engem majd feloldanak
szavaim —

